

גם אם לא מרגישים, הקשר קיים

הרב אברהם מיכאל הלפרין

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

הרבי, וביקשתי ממנו שיבקש עבורי את הסכמת הרבי שאבוא
 ללמוד שם בישיבה.

אחי זכה ליחידות ממושכת - למעלה מארבעים דקות -
 ומעניינת מאוד. הרבי התעניין בנוגע לתפקידו כחזן, שוחח
 אתו בעניין קריאת וכתבת תווי נגינה, ושאל האם הוא
 מתכוון לקראת התפילה? הוא ענה שהוא כבר רגיל להתפלל
 כחזן שנים רבות ומכיר היטב את המחזור, ובכל זאת הוא
 כמובן עובר על התפילות במחזור. אך הרבי הסביר שלא
 לזה התכוון, אלא לכך שצריך להתכוון גם על ביאור מילות
 התפילה והכוונות, כפי שמובא ב'נושאי הכלים' על ה"שולחן
 ערוך".

כאשר מסר אחי לרבי את בקשתי, שאל הרבי: "האם הוא
 כבר סיים ללמוד את כל 'תורת ארץ ישראל'?" אחי הסביר
 שאם אעכב את יציאתי, בעוד שנה כבר תהיה לי בעיה לצאת
 משום שכבר אגיע לגיל גיוס, ובאותה תקופה שלטונות הצבא
 הערימו קשיים בנוגע ליציאה לחו"ל. בתגובה אמר הרבי,
 "הוא יגיע לכאן בענני שמיא". ומעניין לציין שאמנם כך
 היה - כעבור כמה שנים, באלול תש"כ (1960), לקראת חודש
 החגים של תשרי תשכ"א, אורגנה טיסת השכר ('צ'ארטר')
 הראשונה מארץ ישראל לרבי, ואני זכיתי להיות בין אלו
 שנסעו לרבי באותה טיסה, "על ענני שמיא".

בשנת תשכ"ג (1963) נסעתי שוב לרבי לקראת י"ב תמוז.
 הבחורים היו יוצאים למבצעים, ואני נסעתי עם חבר לפעול
 ב"מרכז שליחות" - להפיץ ענייני יהדות בשיקאגו מטעם
 ה"מרכז לענייני חינוך". תוך כדי הפעילות שם, אירעה לנו
 תאונה, וכתוצאה ממנה אני נפצעתי. הועברתי למרפאה,
 ובמהלך הטיפול שם, הגיע אלינו עורך דין שהציע לייצג
 אותנו בתביעה מול חברת הביטוח. הוא זיהה אותנו כיהודים,
 וסיפר שיש לו שותף יהודי, והזמין אותנו להיפגש אתו.

כעבור יומיים הגענו להיפגש עם אותו שותף, יהודי צעיר
 בשם סייבר פרסקי. תוך כדי שיחה הוא סיפר על עצמו,
 והזכיר שהוא נשוי לגויה. לאותה פגישה ליווה אותנו אחד
 מידידי ליובאוויטש בשיקאגו, ר' אשר איידולף, והוא התיידד
 עם אותו עורך דין פרסקי. אני חזרתי לארץ כעבור כמה
 ימים, ומדי פעם הייתי מתקשר כדי לברר מה מתקדם בנושא
 התביעה.



בתחילת שנת תשי"ג (1952), עברתי מירושלים לישיבת
 "תומכי תמימים" בלוד, ולמדתי שם ארבע שנים תחת
 הדרת המשפיע הרב שלמה חיים קסלמן ז"ל. בתחילת שנת
 תשי"ז (1956), כשהחל "מבצע קדש", בקשו מישיבת "אחי
 תמימים" בראשון לציון בראשות הרב חיים שאול ברוק,
 שישלחו מספר בחורים מהישיבה בלוד כדי למלא את מקומם
 של מורים שגויסו למערכה. אני נבחרתי כחלק מאותה קבוצה
 שעברה מלוד לישיבה בראשון לציון.

הייתי צעיר והתקשיתי להחזיק כיתת תלמידים, ובמכתב
 שכתבתי בנושא זה לרבי התבטאתי ש"כנראה התלמידים לא
 מוכנים לקבל השפעה" - כלומר, הטלתי את האשמה לחוסר
 הצלחתי בתלמידים. תשובת הרבי שימשה עבורנו כהכוונה
 כללית באופן חינוך והדרת התלמידים. הרבי ענה, "ידוע
 שדברים היוצאים מן הלב, נכנסים אל הלב, וכל אחד ואחד
 מישראל שייך ללימוד חסידות, והדבר תלוי במשפיע".

בסוף שנת תשט"ז (1956), עוד לפני שעברנו לישיבה
 ב'ראשון', רציתי מאוד לנסוע להסתופף בצל קדושתו של
 הרבי וללמוד בישיבה שם. אחי, ר' צבי ע"ה, התגורר באותה
 תקופה במונטריאול, קנדה, שם שימש כחזן וכסגן רב בבית
 הכנסת "ישראל הצעיר". אחי עמד להיכנס אז ליחידות אצל

«

ספר המאמרים תר"ס-תרס"א של הרבי הרש"ב, שהיה עד אז בהעתקות לא רשמיות. הרבי ביקש להעביר עותק מהספר לרב יעקב לנדא ע"ה, שהיה עוד מחסידי הרבי הרש"ב. הרב גרונר נקב בשמי, והרבי הגיב, "נו, האם מותר להשתמש ברב?" אך, הרב גרונר אמר שאעשה זאת בשמחה. יצאתי ביום רביעי ונחתתי בארץ ביום חמישי, ומכיוון שהרבי ביקש אם אפשר שהספר יגיע לרב לנדא לפני שבת, נסעתי ביום שישי לבני ברק למסור לו את הספר. הרב לנדא שמח מאוד ואמר, "הרבי תמיד חושב עלי".

כעבור שבוע ימים דפק מישהו על דלת ביתי, ומסר לי ספר עטוף בשליחות הרב גרונר. כאשר פתחתי ראיתי שמדובר באותו ספר שהעברתי לרב לנדא שבוע קודם, ובתוכו היה פתק. בפתק כתב הרב גרונר שהרבי ביקש לשלוח עבורי עותק מספר המאמרים תר"ס-ס"א, והוא כביכול התנצל שבשעתו כשמסר לי את הספר היו לו רק שני עותקים, אחד שמסר לידי עבור הרב לנדא והשני שנשאר בידי הרבי.

זכיתי, כאמור, להיכנס פעמים רבות ליחידות אצל הרבי. באחת הפעמים שטחתי בפני הרבי את תחושותי שעל אף ריבוי הפעמים שבהן נסעתי לרבי, לא הרגשתי שינוי בקשר אל הרבי יותר מאשר בעבר. בתחילה הרבי חיך, ואחר כך הרצינו פניו הקדושים ואמר, "כאשר אתה תהיה מונח יותר ב[לימוד] החסידות, ואני אהיה מונח יותר בחסידות, נרגיש את הקשר". אחר כך הוסיף הרבי, "הרבי הקודם, חותני, כותב בכמה מקומות שכאשר הלב בריא, הרי לא מרגישים את הלב. רק אם חלילה הלב חולה, אז מרגישים את הכאב", וכך סיכם הרבי ואמר, "זה שאינך מרגיש, זה לא אומר שחסר בקשר. הקשר קיים, הוא נמצא גם אם לא תמיד מרגישים".

הרב אברהם מיכאל הלפרין מכהן כרבה של שכונת הגבעה הצרפתית וצפון ירושלים. הוא רואיין בבית הכנסת שבשכונת "הגבעה הצרפתית" בחודש מנחם אב, תשע"ג (2013).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1988) — הרבי הציע שבכל מחנות הקיץ יערכו מסיבות לקראת סיום המחנה. במהלך האירוע ישוחחו אודות כל הדברים הטובים שהשיגו לאורך הקיץ. כך, יוכלו הילדים לשמר את ההישגים שלהם, ולהשפיע על סביבתם לאורך השנה כולה.¹ ז' באלול

1 תורת מנחם תשמ"ה, חלק ה, עמ' 252

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בי"ט כסלו תשכ"ד (1963), נסעתי שוב לרבי. שימשתי אז כבר ברבנות בעתלית, ומכיוון שבתשרי לא יכולתי לנסוע כי הייתי בתפקיד, נהגתי לנסוע ל"ט בכסלו. ביחידות שהייתה לי שאל אותי הרבי אם אני מתכוון לנסוע לשיקאגו. אמרתי שבאמת הייתה לי מחשבה לנסוע להיפגש עם עורך הדין סייבר פרסקי, לברר מה קורה עם התביעה. הרבי בירך שתהיה נסיעה טובה ובהצלחה.

כשנסעתי ונפגשתי עם מר פרסקי הוא עדיין אותי בנוגע לתביעה, על כך שבעל חברת הביטוח מסרב ללכת לכיוון של הסדר פשרה ומתעקש ללכת למשפט, והציע לי להגיש תביעה בבית משפט. תוך כדי שיחתנו אמר פרסקי שהוא מתפלא שהרבי מליובאוויטש לא פותח "חב"ד האוס" בשיקאגו. אמנם היו אז בשיקאגו כמה רבני בתי כנסת חב"דיים - הרב העכט שעוד נשלח על ידי הרבי הרי"צ אחרי ביקורו בעיר, והרב שוסטרמן - אבל לא היה שליח קבוע. פרסקי אמר שהמצב היום הוא שיש בשיקאגו הרבה צעירים, וצריך שיפתחו בית חב"ד שיתעסק בקירוב הנוער ליהדות. הוא גם סיפר שבכוונתו להיפרד בקרוב מהגוייה שאיתה חי.

כשחזרתי כתבתי דו"ח לרבי ובו פרטתי את דבריו של מר פרסקי בנוגע לשליח לשיקאגו. בשעתו הרבי לא ענה, אולם כעבור שנה, כאשר באתי שוב לרבי לכבוד י"ט כסלו, שאל אותי שוב הרבי ביחידות האם בכוונתי לנסוע לשיקאגו. השבתי בחיוב, והרבי אמר, "טוב מאוד".

הגעתי אל מר פרסקי יחד עם ר' אשר איידולף, והפעם הוא סיפר לנו שהוא כבר נפרד מאשתו הגוייה, ושהוא נפגש עכשיו עם אישה יהודייה ובכוונתם להינשא. הוא גם שב והעלה את הנושא של שליח חב"ד לשיקאגו, והצענו לו שיכתוב על כך מכתב לרבי. תשובת הרבי הייתה שידבר על כך עם הרב העכט.

בפועל לא הייתה התקדמות בעניין, אולם בשנה שאחרי זה הגעתי שוב לרבי ל"ט כסלו, ושוב הרבי שאל אותי ביחידות האם אני נוסע לשיקאגו, ואיחל בהצלחה בקשר לנסיעה. באותה נסיעה נפגשתי עם אנ"ש בשיקאגו, ובדיוק היה שם הרב דניאל מוסקוביץ' ע"ה, שהיה חתנו של הרב קוסובסקי מאנ"ש בשיקאגו, והוא חיפש לצאת לשליחות. הרב העכט נתן את הסכמתו למינויו של הרב מוסקוביץ', הרבי העניק את ברכתו וכך נפתח בית חב"ד בשיקאגו בניהולו של השליח הנמרץ הרב מוסקוביץ' ע"ה. יצוין שאותו סייבר פרסקי התקרב מאוד בהמשך לליובאוויטש, נולדו לו כמה ילדים והוא שלח אותם ללמוד בגן של חב"ד בשיקאגו, והוא גם הפך להיות נשיא הכבוד של הבית חב"ד. אז הבנתי מדוע הרבי כל כך התעניין לאורך כל הדרך בנוגע לנסיעותיי לשיקאגו.

בשנת תשמ"ה (1985) נסעתי לרבי לחג השבועות. אחרי החג שאל הרבי את המזכיר הרב גרונר האם יש מישהו שנוסע חזרה לארץ ישראל. באותם ימים יצא לאור לראשונה בדפוס

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015